

[Trøjborg]

Men jeg finder det altså væsentligt at få sagt, at med vedtagelsen og betækningsafgivningen må konsekvensen være, at bemærkningerne til lovforslagets punkt 4 er bortfaldet.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Når hr. Trøjborg siger, at det er et figenblad, man dækker sig bag ved i SF, når man stiller de ændringsforslag, så vil jeg da godt sige, at så er det da i hvert tilfælde også et figenblad, som lodserne bruger. Det er lodserne, der har gjort opmærksom på, at der er for mange dispensationer i loven om lodspligt, som den er i dag.

Jeg kan godt forstå, at der i nogle tilfælde skal være det, fordi man har den holdning i dag, at hvis den samme kaptajn har sejlet ind til en eller anden havn 5 eller 10 gange, så behøver man ikke at have lods om bord. Og det er en fuldstændig o.k. måde at gøre det på. Men man har jo ikke nogen garanti for, at det er den samme kaptajn, der har været der hver gang. Derfor bliver lodsloven, som den er i dag, omgået på mange måder. Det ved alle, der har lidt med det her at gøre.

Og så vil jeg godt sige, at når vi har sat en tidsmæssig begrænsning på forhandlingerne, så er det, fordi jeg føler, at når man får et beslutningsforslag vedtaget her i Folketinget og der ikke bliver gjort noget vedrørende det i fire år, så er det foragt over for dem, der har stemt for forslaget. Og det har regeringen selv gjort, og det har Socialdemokratiet også selv gjort. Derfor fatter jeg ikke, at Socialdemokratiet ikke kan se, at der burde være en dato på. Men det har man nok glemt, fordi man var så glad for at få nogle forhandlinger med regeringen.

Jeg har spurgt adskillige gange til det her, og da har jeg fået at vide, at territorialfarvandet skal udvides fra 3 sømil til 12 sømil, og det tager tilsyneladende lang tid.

Men det, der sker nu, er, at vi får en vej over Storebælt, og man går vel ud fra, at farvandet er dansk, når det er en dansk vej, der er ovenpå, og danske togskiner, der går nedenunder.

Så jeg håber, man kommer så langt, at man gør noget ved de her forhandlinger. Ellers skal jeg garantere for, at vi nok skal sørge for det i SF.

Det er garantien i det her, der mangler, for at det skal være et godt forslag. Men det ligner sådan set de andre ting, som også har været om-

talt: Forslaget går tilbage til videre behandling hos nogle andre, og så kommer man tilbage. Det er jo det, sagen drejer sig om. Det er ikke et forslag, der er endeligt færdigt, heller ikke hvor det drejer sig om lodserne.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Hr. Arne Melchior var allerede ved første behandling inde på spørgsmålet om fortolkning af lodslovens § 14, stk. 3. Det er klart, at ved en umiddelbar gennemlæsning kan hr. Arne Melchior være fristet til at nå frem til synspunkter som dem, han med så stor styrke har gengivet.

Hr. Arne Melchior har utvivlsomt med interesse vurderet de besvarelser, som er kommet vedrørende netop dette spørgsmål. Jeg henviser bl.a. til besvarelsen af udvalgets spørgsmål nr. 1, hvoraf det fremgår, at det har været en forudsætning for bestemmelsen, at et eventuelt underskud, som staten har betalt, skal dækkes af senere fremkommende overskud.

Det fremgår endvidere, at administrationen er sket i overensstemmelse med den opfattelse gennem årene, fordi man har oprettet en mellemregningsgæld. Og så vil jeg føje til, hvad der da også har betydelig interesse, at denne mellemregningsgæld gennem årene har været opført på de årlige bevillingslove, som medlemmerne af dette Ting har taget stilling til. Derfor er bestemmelsen udelukkende en garanti for, at tilgodehavender på Lodsreguleringsfonden dækkes af staten, hvis der ikke er midler til det i fonden.

Endelig er jeg blevet spurgt, om Justitsministeriet deler min opfattelse af denne fortolkning. Det fremgår af besvarelsen til udvalget, at Justitsministeriets lovafdeling har tiltrådt Forsvarsministeriets fortolkning af § 14, stk. 3.

Hr. Arne Melchior er selvfølgelig i sin gode ret til som enhver anden berørt af indbringe et spørgsmål for ombudsmanden. Det er altså i det her tilfælde mine forgængere og deres forvaltning af loven igennem årene, han i virkeligheden indbringer. Men jeg må sige, at jeg føler mig ganske tryk med hensyn til udfaldet af en sådan stillingtagen.

Men jeg henstiller, at den usikkerhed, der nu i nogle måneder har været om lodslovens udformning og om, hvordan den fremtidig skal virke, så hurtigt som muligt bringes til ophør, at der ikke svæver usikkerhed omkring et af fundamenterne under det, som Folketinget med et